

İBADETLERİ VE ZİKİRİ KOLAY YAPMANIN YOLU

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbil âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübareken fîh alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn senedinâ ve mededinâ Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullâh ve efdale'l-hedyi hedyû seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerrâ'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-Nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يَا مُعَاذُ، وَاللَّهِ إِنِّي لِأُحِبُّكَ، أَوْصِيكَ يَا مُعَاذُ، لَا
تَدْعَنَّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ أَنْ تَقُولَ: اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى
ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ

*Yâ Muâz! Vallâhi innî le-uhubbüke üsîke
yâ Muâz, lâ tedaanne fî dübüri külli salâtin
en tekûle, Allahümme einnî alâ zikrike ve
şükrike ve hüsni ibâdetik.*

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı dünya ve âhirette üzerinize olsun. Allahu Teâlâ hazretleri, sizleri ve bizleri dünyanın ve âhiretin her türlü hayırlarına ve Peygamber Efendimiz'in şefaatine nail eylesin.

Okuduğumuz hadîs-i şerîfler *Râmûzü'l-ehâdîs* isimli hadis kitabının 501. sayfasında dördüncü hadîs-i şerîften başlıyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri Muâz b. Cebel *radiyallahu anh'a* diyor ki:

Vallâhi innî le-uhıbbüke.

Peygamber Efendimiz üç kademeli, takviyeli, tekitli bir ifade ile yemin ediyor.

Vallâhi innî. "Hiç şüphe yok ki ben..." Le-uhıbbüke. "Muhakkak ki seni severim."

Ne mutlu Resûlullah'ın böyle hitabına mazhar olan o mübarek zâta! Allah şefaatine nail eylesin. Bizi de Resûlullah'ın sevdiği ümmetlerden olmaya muvaffak eylesin.

"Vallâhi, muhakkak ki ben seni mutlaka ve mutlaka seviyorum, severim yâ Muâz!"

Ûsıke yâ Muâz, lâ tedaanne fî dübüri külli salâtin en tekûle. "Sana her namaz kıldığın zaman o namazın arkasından şu sözleri söylemeni tavsiye ederim."

Yemin ederek, sevdiğini bildirerek her namazın arkasından tavsiye ettiği sözler neymiş?

*Allahümme einnî alâ zikrike ve şükrike
ve hüsni ibâdetik.*

Buymuş... Bunu sizler de yazarsınız, yazarsanız ezberlerseniz; iyi olur. Biliyorsanız ne mutlu!

*Allahümme einnî alâ zikrike ve şükrike
ve hüsni ibâdetik.*

Mânası; “Ey Allah’ım, Rabbim! Bana seni zikretmekte, sana şükretmekte, sana güzel ibadet ve kulluk etmekte yardım eyle!”

Allah’a güzel ibadet ve kulluk etmekte, verdiği nimetlere şükretmek hususunda ve Allah’ı layıkıyla zikretmek hususunda yardım isteniyor.

Kimden yardım isteniyor?

Her türlü gücün, kuvvetin sahibi, kâinatın hâlıkı, bizim yaratanımız, yaşatanımız, râzıkımız, rezzâk-ı âlem, kâdir-i mutlak olan Rabbimiz Teâlâ hazretlerinden isteniyor. Başka kimden istenir ki!..

Başkasından istesek, Allah istemese alabilir miyiz?

Biz günde kırk defa, beş vakit namaz içinde kırk rekâta; *Iyyâke na'budu ve iyyâke nesteîn*, “Ancak sana ibadet ederiz, başkasına değil! Ancak senden yardım isteriz yâ Rabbi” diyen insanlar olarak zaten ne diye başkasına el açalım, avuç açalım? Niye yüzü suyu dökelim, gözyaşı dökelim, önünde el pençe divan duralım? Ne diye dalkavukluk edelim, medet umalım? Ona da Allah veriyor.

O eline geçmiş olan nimetleri kendisi mi imal etti, kendisi mi sahip oldu?

a. **Münafığa Efendim Denilmesinin Tehlikesi**

Allah ona vermiş. Ona verdiği gibi bana da verir. Allah'tan isterim, gayriden istemem. Allah'a bağlanırım, gayriye bağlanmam. Allah'ı severim, Allah'ın sev dediklerini severim, gayriye metelik vermem. Allah'ın say dediğini sayar, hürmet et dediğine hürmet ederim, gayriye kulak asmam. Zerre kadar kıymet vermem. “Babana, anana hürmet et.” demiş; baş üstüne, hürmet ederim. “Hocana, alime hürmet et.” demiş; baş üstüne,

hürmet ederim. Büyüklere saygı göstermeyi tavsiye etmiş; baş üstüne, saygı gösteririz.

Ama ciğeri beş para etmeyen bir kimseye, zengindir diye iltifat, hürmet edilmez. Peygamber Efendimiz; “Bir münafığa bir müslüman, ‘*yâ seyyidî*, ey efendim’ dese arş-ı âlâ zangır zangır titrer!” diyor. *Seyyidî*, ‘efendim’ demek. “Vay, Allah’ın sevmediği bir kimseye bu, ‘efendim’ dedi.” diye arş-ı âlâ zangır zangır titrer, diyor.

Onun için insan sözüne dikkat etmeli. Kime “efendim” denilecek, kime denmeyecek... Çünkü edepsizce hürmet edersen edepsizliğinde şımarır, ileriye gider. Zalimlerin zulmünü yapabilmesi kendi başlarına değildir; etrafındaki destekçiler ve dalkavuklardandır. Şaşırانların, sapıtanların şaşırması, sapıtması etrafındaki dalkavuk halkadan dolaydır. Etrafına almışlardır; gerçekleri göstermezler, söylemezler; o edepsizliği yapar durur. Bir Allah’ın kulu da çıkıp dobra dobra, “şu şöyledir” demez, demediği için o bilmez. Bilmez, bilmez; kafasını gelip “küt” diye vu-

runcaya kadar... Acı gerçeklere burnu çarpıncaya kadar öyle gider.

Onun için müslüman kime iltifat edecek, ne sebeple iltifat edecek, kimden isteyecek, niçin isteyecek, nasıl isteyecek, ne kadar isteyecek, ne yolla isteyecek; hepsinin ölçüsü, hesabı var. Dinimizde yeri var veya yok! Yani yle yapmanın yeri var, tavsiye edilmiş; böyle yapmanın yeri yok, yasaklanmış, tavsiye edilmemiş.

Allah'tan isteyeceğiz!

Tamam, bu koca cami topluluğunda ve benim bu bandımı sonradan dinleyecek insanlarda Allah'tan istemek hususunda bir itirazcı olmaz da normal yaşantımızda pratik hayatta böyle yapmıyoruz. Camide bu söze kimse itiraz etmez de hayatında bunu tatbik eden yok! Herkes nice nice hesaplar yapıyor, nice nice dümenler çeviriyor, nice nice oyunlar yapıyor, nice nice yalan yanlış, eğri büğrü işlere bulaşıyor. şaire bakın ne diyor;

Ben seni methetmezdim, övmezdim, senin için şiir, kaside yazmazdım ama ne yapacaksın ki viran olası hanede evlâd u iyâl var.

Evinde çoluk çocuğu besleyecek diye ötekisine, istemiyor ama dalkavukluk yapıyor; bu münafıklık alameti. İçinden istemiyor, şiir yazıyor. Yazma! Sırtına ip al, urganı al; odun topla, sat, yine birisinden isteme... “Ama o zaman çok rahat edemem. O adam bir kese verir, iki kese verir, beş kese verir.” filan diye yapıyorlar.

Allah’tan isteyeceğiz, gayriden istemeyeceğiz. Allah verir!

b. Mü’min Allah’ı c.c. Neden Zikredemiyor?

Peygamber Efendimiz neler istenmesini tavsiye ediyor?

“Yâ Rabbi! Zikrine, bana yardım et.” Hepimizin Allah’ı zikretmemiz lazım ama şeytan zikirden insanı alıkoymaya çalışır. Zikir en sevaplı ve en kolay ibadet olduğu halde... Ağzın “Allah” dediği zaman bir yorgunluk mu oluyor? Akşama kadar insanlar dünyanın

gevezeliğini yaparlar, “Allah” demeye gelince bucak bucak kaçarlar.

Bağdat İlahiyat Fakültesi’nden, Kahire el-Ezher’den aldığı diplomaları önümüze serer; binbir bahane arar bulur...

Allah emretmiyor mu Kur’an’da?

Emrediyor.

Resûlullah Efendimiz söylemiyor mu?

Söylüyor.

Ne kaçırıyorsun Allah’ın zikrinden! Bak, Allah’ın emri, farzı. Allah’ı zikretmek, farzların başında gelenidir. Evvel gelen farzdır.

İnsan zikredemez.

Niye?

En sevaplı ibadet olduğundan şeytan ille bir bahane bulur. Aldatır, kandırır, meşgul eder, olmadık bir şeyden akşama kadar vakit geçirir.

“On dakika şurada otur da *sübhanallah, elhamdülillah, Allahu ekber, lâ ilâhe illallah* de, aşk ile şevk ile Allah’ın adını an...”

Eh, ona yanaşmaz;

“Vaktim yok, tren kaçacak, otobüs gidiyor, ders çalışacağım...”

Çocuğa onu söylediğın zaman dersin başına gider. Ondan sonra bakarsın yine oyuna gitmiş ama söylediğın zaman kaçar. Herkesin damarına göre şeytan bir oyun bulur. Şeytanın oyunları bitmez, tükenmez; sonsuz hilesi vardır. Bir hileyi ona, öteki hileyi başkasına tatbik eder; zikirten kaçırır. Zikirten kaçırınca da Allah o kula sevap vermez. Zikrinden kaçtığı için sevmez, günaha girer; münafıklık alametidir. Allahu Teâlâ hazretleri ona rahmetiyle muamele etmez.

Ne olacak şimdi benim halim? Şeytan beni aldatıyor. Rabbimiz zikretmeye sevap veriyor ama şeytan aldatıyor, ne olacak?

c. Tüm Sorunlarımızı Allah c.c. Çözer

Yine yardım O'nda...

Her çaresizin çâresâzı Allah'tır.

Çaresiz kalmış, “Hiçbir çarem yok, bitti, bütün tedbirlerim tükendi. Şimdi tiril tiril ortada kaldım...” diyor.

“Şimdi işi Allah’a kaldı!” diyorlar.

Şaşkın! Daha önce başkasında mıydı?

“Onun işi Allah’a kalmıştır!”

Ya senin işin kime kaldı? Ali’ye, Veli’ye, Hasan’a, Hüseyin’e, müdüre, bakana mı kaldı? Senin işin de Allah’a kaldı. Lafa bak!

“O Allahlık bir adamdır!”

Sen nelik bir adamsın? Yalan yanlış şeyler...

Allah’tan istiyoruz.

“Yâ Rabbi! Bittim ben. Hiçbir şeyim yok, çare de bulamıyorum, perişanım. Meded yâ Rabbî!”

Meded; imdat et, yardımına yetiş yâ Rabbi, demek. Bir insan şu naneyi yemiş, bu haltı karıştırmış, şu işi, fenalığı yapmış, şu kadar insanı darıltmış, bu kadar insanı küstürmüş hatta onu asmış, bunu kesmiş filan...

Hiç çaresi bulunmasa ne olacak? Şimdi çaresiz, günahlara battı, ne olacak bu adam?

Bir çaresi var; Allah'a dönecek.

Bu kadar günahattan sonra Allah affeder mi?

Eder!

إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا

*Innallâhe yağfiru'z-zünûbe cemî'â.*¹

Allah günahların hepsini toptan affeder, siler, tertemiz olur; haydi sil baştan... “Yeni baştan, yeni hayata gelmiş gibi buyur.” diyebilir. 99 tane adam öldürse, yüzüncüyü de öldürse -cinayete teşvik etmiyoruz ama Allah'ın rahmetinin genişliğini, Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfleriyle böyle bildirmiş-yine Allah'ı tanıdı mı, bildi mi, günahını, hatasını anladı mı; Allah affeder.

---

¹ 39/Zümer, 53.

O bakımdan; “Zikrini yapamıyorum yâ Rabbi, ibadetine gelemiyorum yâ Rabbi, kusurum çok yâ Rabbi, şeytan beni aldatıyor...”

Çare?

Yine Allah’a iltica edeceğiz.

Einnî alâ zikrike. “Yâ Rabbi! Bana seni anmakta, zikretmekte, yâd etmekte, hatırımda tutmakta, dilimden düşürmemekte yardım et.”

Benim etrafımdaki, çeşit çeşit dünyanın fâni şeyleri aldatmasın. Etrafıma dikiliyor, toplanıyorlar... Dünyanın her işi için bin bir türlü imkân var; âhiretin işine gelince, yok. Sabahtan akşamlara kadar spor toto doldururlar ama zikir yok. Sabahtan akşama kadar topun peşinde koşarlar ama zikir yok. Sabah-tan akşama kadar dünya peşinde koşarlar ama âhiret çalışması yok. Aldanıyorlar, aldıyoruz! İnsanoğlu, bizim kardeşlerimiz, bizler, kendi kendimiz!..

d. Şeytanın Beyninin Tasının Atması

“Hocam! Uzun zamandır aldığım zikirleri yapamıyorum.”

Yaptırtmıyor, dervişe de yaptırtmıyor. Çünkü zaten öyle biraz sevaplı iş yapmaya başlayan bir insan gördü mü şeytanın beyninin tası atıyor. “Tamam, bu şimdi sevap kazanacak, cennete gidecek. Ben cehenneme giderken bunun cennete gitmesine benim içim razı gelmiyor.” diyor, onu cehenneme düşürmek için bütün hilelerini yapıyor.

Sabahleyin avanesini toplar, herkesi bir yere görevlendirirmiş. Akşamleyin de dönünce, “En iyi şeytanlığı hanginiz yaptıysa en iyinize şu tacı giydireceğim. Sayın bakalım kötülükleri, günahları, işlettiklerinizi...” diye sorarmış. Sabah gönderiyor akşam da rapor alıyor. Hem de en büyük şeytanlığı yapanlar, taçla mükâfatlandırılıyor. Hadîs-i şerîfte öğreniyoruz.

“İşte ben şu haltı karıştırttım, ben şu işi yaptırttım...”

“İyi iyi. Tamam, bir şeytanlık yapmışsın ama yeterli değil, sana bu tacı vermiyorum.”

En sonunda bir tanesi;

“Ben karıyla kocanın arasına girdim, birbirlerine darılttırdım, yuvayı bozdum.”

“*Ente ente*, tamam, aradığım adam sensin. Giy bu şeytanlık tacını!..” der ve onun başına giydirirmiş. Ara bozmak, yuva yıkmak; şeytanın işi bu.

O bakımdan o büyük düşmana karşı yardımın büyük elden, Allah’tan gelmesi lazım! Onun için, yâ Rabbi seni zikirde bize yardım et.

Ne olacak yani bu zikirden?

Ne olacağı var mı;

Bir kez Allah dese aşk ile lisan

Dökülür cümle günah misli hazan.

İnsan içi yana yana, aşk ile bir kere Allah dese günahlar sapır sapır dökülür. Bu, öyle bir söz. Bir, *lâ ilâhe illallah* dese cenneti hak ediyor. Cennetin bedeli...

Semenü’l-cenneti lâ ilâhe illallah. “Cennetin pahası, bedeli, duhûliyesi *lâ ilâhe illallah.*”

Ne güzel! Ne kadar kolay, ne kadar basit! Şeytan ne kadar usta bir aldatıcı ki bu kadar basit şeyi yaptırıp da insanı cennete sokturtmuyor. İnsan yapsa cennete girecek; aldatabiliyor. Bu kadar kolay! Bir elini uzatsa cennetin kapısının halkasına yapışacak, içeriye girecek; elini uzattırmıyor.

“Yâ Rabbi! Sen bize seni zikretmekte yardım et, yardımcı ol.” diyoruz.

e. Allah’a Karşı Yaptığımız Haksızlık

İkincisi;

Ve şükriye. “Sana şükürde bize yardım et yâ Rabbi!”

Rabbimiz çeşit çeşit nimetler vermiş. Sonsuz... Saymanın imkânı yok. Bir kere bizim ayakta ve sıhhatli durmamız, milyonlarca nimetten dolayı. Kalbimiz çalışıyor, damarımız tıkanmamış, gözümüz görüyor, kulağımız işitiyor, midemiz sağlam, ağrımız yok, sızımız yok...

Bir dişimiz ağrısaydı feleğimizi şaşırırdık.

“Hocam, ben pazar günü dersine gelemedim.”

Niye?

“Dişim fena ağrıyordu, yattım kaldım.”
Bir diş ağrısı... 32 tane diş var, bir tanesi bir ağrıdı mı, insan 31 taneyle iş göremiyor. Otuz iki tanesi de sağlam olacak.

Göz, kulak, el, ayak sağlam olacak...

“Biraz kırgınlık var üzerinize afiyet. Ben bugün gelmeyeyim, yatayım.” diyor, aşıya yatıyor. Yani bir insanın ayakta dolaşması zaten milyonlarca nimetten, milyonlarca nimetin toplanmış olması sonucundan...

Ondan sonra Allah rızık vermiş, akıl fikir vermiş, evlat vermiş, mal vermiş. Memleketimize çeşit çeşit güzellikler vermiş. Suudi Arabistan’a gidiyorsun, güneşten yanıyorsun; yukarıya gidiyorsun, soğuktan donuyorsun. Bizim memlekete özel ikram... Havası suyu güzel; meyvesi sebzesi tatlı, güzel... Her şeyi güzel! Yalnız, biz adam değiliz! Biz ortalığı berbat etmek için var gücümüzle çalışıyoruz.

Allah'ın verdiği nimetleri nasıl tepeceğiz diye -tepmeye alışmışız- çalışıyoruz.

Allah'ın verdiği bunca sonsuz nimetin şükürü lazım değil mi?

Lazım! “Kaleminizi rica edebilir miyim? Yanımda kalem yokmuş, telefon numarası yazacağım da.” diyorsunuz. Kalemini veriyor, yedi tane rakam yazıyorsunuz. “Buyurun, teşekkür ederim.” diyorsunuz.

Ne olacak, yedi tane rakam yazdın; kaleminin mürekkebi mi bitti?

“Olsun! Ayıp olur, teşekkür etmek lazım!”

Küçük bir şey bile olsa teşekkür ediyoruz. Peki, küçük bir şeye bile Allah'ın aciz, naçiz yaratığına, kuluna teşekkür ediyoruz -etmemizi de zaten dinimiz emrediyor- pei bütün nimetleri toptan bize veren Allah'a?..

Ona bir şey yok! Bizim halimiz böyle! Ufacık tefecik şeylere bin bir teşekkür. Radyoyu açıyor, telefon ediyor; “Çok teşekkür ederiz, çok güzel şarkılar koydunuz.” diyor, olmadık şeylere bin bir tane teşekkür ediyor

ama Allah'ın bütün büyük ve sonsuz nimetlerine teşekkür yok.

Neden?

Bu da şeytanın bir başka oyunu... Siyâsî bir şahıs tapu vermiş de, birisi; “O bize tapu verdi. Allah bize ne verdi?” demiş. Lafa bak! Ömür verdi, onca yıl yaşattı. Sulh, sükûn içindesin, sağsın, esensin... Yani hiçbir şey olmasa memleketimizde insanın nice nimetleri vardır. Şırl şırl sularımız vardır, *elhamdülillah*... Otlar vardır; bazen kadınlar çayır-larda dolaşıyorlar, ellerinde bıçak, topluyor-lar. Gayet güzel otlar... Neler yoktur ki... Birisi bir tapu verdi, o tamam oluyor da Allah neler neler veriyor...

“Bize ne verdi ki?”

“Bana bunu da mı yapacaktın?”

Böyle edepsizce sözler...

Akrabasından, sevdiğinden, yakınından birisi ölüyor. Adam ağzını açıyor, gözünü yu-muyor, Allah'a küfrediyor. Küfrân-ı nîmette bulunuyor. Ne olacak yani, herkes dünyada kalsa daha mı iyi? Ölüm bile bir nimet. Zaman

geliyor, insanın ölmesi lazım. Sırası gelince gitmesi lazım, normal bir şey... Hem öbür taraf daha güzel olduktan sonra insan niye burada dursun? Öbür taraf daha güzelse ben burada ne yapayım, ne işim var? Bir an evvel gitsem de kurtulsam buradan; çamurundan, sıkıntısından, dedikodusundan...

Niye?

İnsan öbür tarafı özler. Onun için şeytan şükrettirtmiyor, nimetleri göstertmiyor. Kendinden aşağıdaki insanlarla, dünyanın öbür yerlerindeki insanlarla kendini mukayese et. Lübnan'da olsaydın, Irak'ta olsaydın ne yapacaktın?

Benim karşımdaki genç kardeşlerin hiç birisi olmazdı. Irak'ta ben olmazdım ki... Beni de alır cepheye sürerdi, sadece yaşlılar yani cephede çarpışamayacak olanlar kalırdı.

Harp yok, darp yok, *elhamdülillah* oturmuşuz, ne güzel hadîs-i şerîf okuyor, Peygamber Efendimiz'in mübarek sözlerini dinliyoruz; ne güzel!

Afrika'da, Habeşistan'da veyahut Eritre'de, Nijerya'da; suyun akmadığı, yağmurun yağmadığı, toprağın çatladığı, meyvenin olmadığı, otun bitmediği çöllerde olsaydın... Çocukların kemik yığını gibi, bir torba kemik halinde kalsaydı, derisi kemiğine yapışmış olsaydı ne yapacaktın? Bir de başına azılı kâfirler gelse ve bir taraftan onlar seni öldürmeye kalksaydı ne yapacaktın?

“*Elhamdülillah* hocam! Bizim memlekette öyle şeyler yok. Allah selamet versin.”

Bak, nasıl yavaş yavaş anlamaya başladın. İnsan başkalarıyla mukayese ettiği zaman anlar. Ben Avrupa'dan geliyorum, memleketimiz Avrupa'dan daha güzel, *elhamdülillah*. Her şeyimiz, her türlü imkânımız var. Biraz gayret etsek hepsini geçeriz. Biraz, kimseden bir şey istememeyi öğrensek; biraz babayiğit olsak, mert olsak; biraz dedelerimiz gibi olsak... Her şeyimiz var, *elhamdülillah*.

Kardeşin birisi dün anlatıyor. Arabasında gidiyoruz; “Fransızlar Isparta'ya geliyor, Isparta gülyağı fabrikasında makinenin başında bekliyor, gül yağını alıp gidiyorlar.” diyor.

Kendi ülkelerinde denemişler, olmuyor. O Isparta'da olan gül, dünyanın başka hiçbir yerinde olmuyor. Gül yağı da her türlü parfümün anası, esası... Allah vermiş. Ben Fransa'ya gitsem, beni atölyesinin, fabrikasının kapısından içeri sokmaz. Sen onu tezgâhının başına, can damarı yerine nasıl sokarsın? Sokma! Kapıda sırada bekle bakalım, de. En kıymetli malımızı bile ucuz alırlar. Gelirler, tepemize dikilip alırlar. Oyun üstüne oyun ederler. Kendi ürünlerini bize pahalı pahalı satarlar.

Her şeyimiz güzel, kıymetini bilmiyoruz. Onun için Allah güzellikleri görmeyi, anlamayı nasip etsin.

Şu kumaş nasıl?

Bu kaba.

Şu kumaş nasıl?

Bunun içinde naylon var biraz katışık.

Şu nasıl?

Bu halis, yumuşacık... Görmüyor musun bak, sıcacık, ne güzel! Tam yün, hiç eksiksiz... Yani müslümanın güzelliği anlaması lazım!

f. Allah c.c. Güzeldir Güzelliği Sever

إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ

Innallâhe cemîlun yuhibbü'l-cemâl. "Allah güzeldir, güzelliği sever."²

Müslüman da güzelliği anlayacak, hangi şey güzeldir bilecek, sevecek. Güzel olan, nimet olan, hoş olan şeye de şükredecek.

"Yâ Rabbi! Çok şükür, bunu bana vermişsin, *elhamdülillah.*"

Simsiyah olsaydı derin ne yapacaktın?

Hiçbir şey yapamazdın. "Allah böyle yaratmış, ne yapayım." diyecek, boynunu bükecektin. *Elhamdülillah* Allah gül gibi yaratmış.

---

² Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 399, hadis no: 3789; Müslim, "Îman", 39, hadis no: 147; Tirmizî, "Birr", 61, hadis no: 1999; İbn Hibbân, XII, 280, hadis no: 5466; Hâkim, *Müstedrek*, I, 78, hadis no: 69.

Bizim memleketimizin ahalisi böyle. Hacda o zavallı Yemenlileri filan görüyorum; çintili çintili bacakları, ufacık tefecik. Dördünü-beşini bir torbaya koysan, sırtına alıp götürürsün. *Elhamdülillah...*

Nereden baksan, müslümanla da başka yerle, başka insanlarla da mukayese etsen çok güzel!

“Ama filanca adam benden daha zengin...”

Yukarıya bakma! Sonra sen o zenginin yanına gitsen, belki o da sana özeniyordur.

Ben şeker hastası olan bir zengin hatırlıyorum. Hamal eline yarım ekmeği almış, ortasını kestirmiş, içine peynir mi koydu artık ne koyduysa... Yüz dirhem ekmek, bilmem kaç tane hamsi; böyle şeyler satılıyor. “Hart hurt” ısıırken uzaktan fabrikatör görmüş. Demiş ki;

“Şunun şu sıhhatli yemek yemesini elde etmek için bütün servetimi vermeye razıyım.”

Şeker hastası, bir şey yiyemiyor; bak, zengin... Zengin de kendine göre derdi var. Dertsiz insan olur mu? Dertsiz insan olmaz. Ya hastalık olur, ya çocuğunda çoluğunda bir şey olur, ya işinde bir problem olur, ya -Allah etmesin- bir başka şey olur.

Sen kendinden aşağıdakilerle mukayese et. İçinde bulunduğun nimetleri gör, güzellikleri sez, sevildiğini anla, Allah'ın ikramına mazhar olduğunu bil. "Yâ Rabbi, çok şükür!" de.

Nasıl olacak bu şeytan aldatırken, bizi kışkırtırken? Komünistler gelirler, sınıf mücadelesi yapmak için kışkırtılar kışkırtılar...

Nasıl olacak?

Ancak Allah yardım edince olacak. Çünkü şükrettiği zaman nimet artıyor.

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ

*Le-in ŧekertüm le-ezîdenneküm.*³ “Bir nimetin kadrini bilip de ŧükrederseniz, Allah o nimeti arttırıyor.”

Artması var yani kâr ediyorsun, sonunda büyük kâr var.

ŧükretmediğın zaman?

Bir kere teşekkürünü yapmamış oluyor, nimet artmıyor. Ondan sonra kıymeti bilinmeyen nimet elden gider!.. Çeŧit çeŧit zararları var.

Kim yaptırtmıyor bana bu ŧükrü?

ŧeytan yaptırtmıyor, nefis yaptırtmıyor.

Kim yardım edecek?

Allah yardım edecek. “Yâ Rabbi! Senin verdiğın nimetleri anlamayı bana nasip et. Ona ŧükretmeyi nasip et. Seni zikretmeyi nasip et...” Resûlullah Efendimiz bunu öğretiyor.

Ve bir de;

---

³ 14/İbrahim, 9.

Hüsni ibâdetik. “Sana güzel kulluk ve ibadet etmekte de bana yardım et!”

Çünkü sen buraya gelmişsin namaz kılıyorsun, öteki arkadaşın da gitti kahvehanede kumar oynadı. İsterse kazansın. Yüz bin lira kazandı, eve döndü, diyelim. Senin arkadaşın kahveye gitti, kumarda arkadaşlarını yuttu, yüz bin lira cebine koydu, geldi. Sen de camiye geldin, tek dizin üstünde Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîflerini dinledin, eve döndün.

Kim kârda?

Camiye gelen, ibadet yolunda olan, Allah’ın sevdiği hal üzere olan kârda... Ötekisi isterse milyonlar, isterse milyarlar kazansın... İsterse Karun kadar zengin olsun, isterse Firavun’un mülkünü versinler, isterse Mısır’a sultan olsun... Kıymeti yok! Kıymet, Allah’ın sevdiği bir hal üzere, ibadeti üzere olmak...

Bir insan sabahtan akşama Allah’ın yolunda vaktini geçirebilmiş mi, tamam. Allah’ın en büyük nimetine mazhar olmuştur. Sabahtan akşama boynundan büyük günaha

girmiş mi, en büyük cezaya uğramış. Bir kere günah işledi mi, cezaya uğramıştır. Kim bilir ne edepsizlik yaptı ki Allah ona yardım etmedi de o günahı işledi. Kurtarmadı onu, o da günahlara daldı. Şimdi nasıl temizleyecek bakalım...

İnsanın kızması, tetik çekmesi, adam öldürmesi kolaydır. Bir nişan alırsın, biraz da önceden talimin varsa, tetiği çekersin, karşıdaki adam devrilir. Bir ömür bir anda gider. Haydi, temizle bakalım. Git, üstüne yat, yanaklarından öp, sarıl; “Ben seni öldürmek istememiştim. Sen benim eski arkadaşımydın. Ne olur kalk da şu boynunu göreyim. Bir söz söyle, bir kelâm et...” Gelmez geri... Bitti! Yani bir anlık bir kurşunla iş bitiyor. Günahın temizlenmesi zor! Onun için insan günah işledi mi geçmiş ola, kim bilir ne olacak hali. İbadette oldu mu, ne mutlu. Çok şükür ki o gün ibadette olmuş da Allah yolunda yürümüş.

Rabbimiz Teâlâ bize, kendisine güzel kulluk etmekte yardım etsin.

Para, mevki, makam esas değil... Allah'ın ibadeti yolunda olmak esastır. Rabbimiz kendisini anıp zikretmekte, verdiği nimetlere Şükretmekte, kendisine güzel ibadet etmekte bize yardım eylesin. Ve biz de bu Őuuru her an tazelemek için, Peygamber Efendimiz'in sevdiği ve, "Vallahi ya Muâz! Ben seni muhakkak ki çok seviyorum." dediği sahabisi Muâz *radiyallahu anh'a* öğrettiği ve, "Sana tavsiye ederim." dediği tavsiyeyi turalım.

Biz de her namazın arkasından, *Allahümme einnâ alâ zikrike ve Şükrike ve hüsni ibâdetik* diyelim ve o Őuura sahip olalım. Ortalıkta o Őuurla gezelim, Őuursuz dolaŐmayalım. Yaptığımız iŐler bir akla mantığa, bir sisteme dayalı olsun inşallah.

g. Kur'an'ın İnsanı Koruma Kabiliyeti

İkinci hadîs-i Şerîf, yine Muâz *radiyallahu anh'a*:

يَا مُعَاذُ، إِنَّ الْمُؤْمِنَ قَيْدَهُ الْقُرْآنُ عَنْ كَثِيرٍ مِنْ هَوَى

نَفْسِهِ.

Yâ Muâz! İinne'l-mü'mine kayyede hü'l-Kur'ânu an kesîrin min hevâ nefsihî. "Yâ Muâz! Hiç şüphe yok ki Kur'ân-ı Kerîm mü'min kulu, nefsinin hevasının çoğundan men eder."

Nefsinin yolunda sürüklenip gitmesinden onu Kur'ân-ı Kerîm alıkoyar. Kur'ân-ı Kerîm'in insanı koruma kabiliyeti vardır. Yanlış yola gitmeme, nefsinin peşinde sürüklenmeme yolunda bir hassesi vardır.

O zaman şimdi ne yapmamız gerekiyor?

Kur'ân-ı Kerîm'i okumamız gerekiyor. Yalnız bu mübareklerin Kur'an okuyuşuyla bizim Kur'an okuyuşumuz arasında çok büyük farklar var. Bir kere lisan farkı var. Muâz *radıyallahu anh* Kur'an okuduğu zaman kim bilir nasıl okuyordu? Allah şefaatine erdirsin, gözlerinden inci gibi yaşlar döküyordu, duygulanıyordu, ağlıyordu, dua ediyordu, yalvarıyordu... Âyet-i kerîmeleri okuduğu zaman tüyleri diken diken oluyordu, gözleri doluyordu. Sevgi âyetleri geldiği zaman kalbi aşk ile şevk ile doluyordu; korku âyetleri, cehennem âyetleri geldiği zaman Allah'a sığını-

yordur, titriyordur, ürperiyordur, kendisini muhasebe ediyordur. “Aman, benim halim nice oluyor! Allah cehennemini yaratmış, ya ben düşersem içine...” filan diye, kendisini kontrol ediyor, “Kötülükleri bırakayım.” diyor.

Biz?

Bize sevgi âyeti mi, korku âyeti mi okunmuş; cennetten mi, cehennemden mi bahsediyor; gülünecek yerde mi, ağlanacak yerde miyiz?..

Hani bazen birisi fıkra anlatıyor, güzel anlatamıyor; karşısındaki bakıp kalıyor. Nüktesini anlayamıyor, anlayamayınca, “İşte gülünecek yeri burası.” diyor. Kur’ân-ı Kerîm’in ne olduğunu anlayamazsa insan, sevabı ne olacak? Nerede Muâz *radıyallahu anh*’ın kazandığı sevap, nerede onun sevabı? Arada dağlar gibi fark olur.

Ne yapmamız lazım?

Kur’ân-ı Kerîm’i anlayacak bir yola yürümemiz lazım! Almanya’da, İsveç’te, Danimarka’da, İsviçre’de, Fransa’da, Hollan-

da'da, Belçika'da müslüman olmuş, buraya gelen Hollandalı, Belçikalı müslüman kardeşlerimiz ve kardeşlerimizin hanımları var. Müslüman oluyor, bir adım atıyor; ikinci adımı hemen Arapça öğrenmeye başlıyor.

Hamburg'ta bir müslüman genci anlattılar, geçen gittiğimde görmüştüm. "Hocam! Bu Alman çocuk, lise talebesi müslüman oldu." dediler. Genç, tam tıfıl değil de delikanlı diyelim. Ben de şöyle baktım; "Müslüman, iyi, maşallah! Allah mübarek etsin..." dedim. "Hocamızın *Ehl-i Sünnet Akâidi*'ni Almanca'ya tercüme ediyor." dediler. Lise talebesi, hocamız Mehmed Zâhid-i Bursevî'nin *Ehl-i Sünnet Akâidi* diye kitabını Türkçe'den Almanca'ya tercümeyle kalkışmış. Bana sordu;

"Hocamız orada, 'Allahu Teâlâ hazretleri birdir ama başka birlere benzemez.' diyor, bu ne demek?"

Alman anlamıyor, lise talebesi... "Allahu Teâlâ birdir, başka birlere benzemez ne demek?" Bir de birdir, ötekisi de birdir... Benzemez! Hocamız doğru söylemiş. Çünkü biri bölersen yarım olur; bir bölü iki, sıfır onda

beş, yarım. İstedğin gibi bölebilirsin. Allah bölünmez; başka bire benzemiyor! Birdir, başka bire benzemez. Böyle izah ettim, memnun oldu.

Alman kanunlarına göre yaşı küçük olduğu zaman anasının babasının üstünde tesiri olduğundan Müslümanlığında zorluk çekiyormuş. Çocuk, Müslümanlığını izhar etmekte zorluk çekiyormuş. Bu sefer gittiğimde yaşı sınırı öbür tarafa geçmiş, daha serbest hareket etmeye başlamış. Hadîs-i şerîfle ilgili olarak söyleyeceğim. Arapça öğrenmiş, mükemmel. Az gelmiş, Farsça öğrenmiş, mükemmel; Türkçe'yi de kitap tercüme edecek kadar biliyor! İlm-i akâidde, ilm-i kelâmı da bayağı ilerlemiş, mütehassıs durumuna gelmiş. Muhtelif kimselerle de İslâmî konuşmalar yapmaya, anasına, babasına, ailesine de tesir etmeye başlamış, onları da yumuşatmış...

Şimdi bu kardeşimiz bizden çok sevaplar alır gider. Sevapları kamyonlarla, tonlarla alır, götürür, gider.

Neden?

Bize, “Olduğun yerde say!”

Bir ki, bir ki, bir ki...

Bir yere gitmiyor!

“Yerinde say.” dedin de ondan.

Bize, “yerinde say” denmedi ama biz müslümanlar hepimiz, Türkiye’de yerimizde sayıyoruz, o Alman müslüman oldu mu bir ileri gidiyor, bakıyorsun göremiyorsun. Allah Allah! Ufukta kayboldu. Bir Alman da vardı yanımda, geldi geçti gitti... Arkadan yanıma geldi, bir ara gördük, ön tarafa geçti, gitti.

Neden?

Adamlar usul, metot biliyorlar.

Ben müslüman mıyım?

Müslümanım!

Allah Kur’ân-ı Kerîm’i hangi dilde indirmiş?

Arapça indirmiş.

بِلِسَانِ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ

*Bi-lisânin arabbiyyin mübîn.*⁴ “Allahu Teâlâ hazretleri apâşikâr, mübin bir Arapça’yla indirmiş.”

Ne yapmam lazım?

Arapça öğrenmem lazım! Oturuyor, Arapça öğreniyor.

Biz ne yapıyoruz?

Kur’ân-ı Kerîm’in yüzüne bakmak da sevap, yüzüne bakalım kâfi... Mânasını bilmesek okumak da sevap, okuyalım kâfi... Öyle şey olur mu?!..

Çok kazanmak varken aza niye razı oluyoruz? Razi olduğumuz, yerimizde saydığımız için öbür taraf gelip bizi geçiyor.

Bu müslüman, geçmiş; haydi helal olsun, hoş olsun. Allah daha güzel mevkiler, makamlar versin. Ya karşımızdaki din düşmanı çalışıp da bizi geçerse... O zaman bağırmız çok yaralanır. Bizim evlatlarımıza o zaman kilise kıyafeti giydirirler, kilise korosunda bangır

---

⁴ 26/Şuarâ, 195.

bangır kilise şarkısı söylettirirler. Verirler 1000 markı, ayda 735.000 lira. Ona göre büyük para, o zaman söyler. "Kim ne para verirse onun borusunu öttürürüm." diye öttürür. Çok çalıştıkları zaman bizden ileri giderler.

Allah bize İslâmî gayret versin.

Camiler dolusu hatta ülkeler dolusu insanız. Türkiye'de 55 milyon insan var; yüzde doksan dokuzu müslüman! Vay vay vay, maşaallah! Endonezya'da, Filipinler'de, Malezya'da, Pakistan'da, Bangladeş'te, Hindistan'da ne kadar müslüman var? Bilmem kaç milyon...

Ne işe yarar bu adamlar? Hani ahbaplık, arkadaşlık?

Afganistan'da Ruslar'a, "Dur!" diyemediler; Bulgaristan'dakilere bir fayda sağlayamadılar; Yugoslavya'da bir şey olmadı. Müslümanların her yerden acı haberleri geliyor, bir işe yaramıyoruz...

Neden?

İyi değiliz, kaliteli değiliz, ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz da ondan. Kendi ken-

dimize, “Vah vah, tüh tüh...” diyor, sıra bize gelsin diye bekliyoruz. Sıra bize gelince, bıçağı bizim boğazımıza dayadığı zaman biz de bağıracağız. Şimdi bağırıyoruz, çünkü şu anda bizim canımız yanmıyor.

Koyun bıçak boğazına dayandığı zaman tekmelenir mi?

Tekmelenir. Geçmiş ola; istediği kadar tekmelensin. Kasap zaten iki ayağını bağlamıştır, bir tanesini mahsustan serbest bırakmıştır ki hafifçe tekmelensin de kan daha iyi çıksın diye. O yatırmıştır, üstüne de çökmüştür. Ondan sonra tedbirin faydası yok.

Müslümanlar kuzu değildir ama kuzu gibi oldular. Müslüman arslan gibidir. Kendisi kazanır, başkasını da doyurur. Aslan gibi müslümanları kuzu gibi yaptılar. Önüne gelen postunu giyiyor, etini yiyor, sütünden istifade ediyor, sağıyor. Müslümanlar böyle bir hale geldi, tabiat değiştirdi.

Onun için madem Kur’ân-ı Kerîm bizi nefsimizin hevasından alıkoyuyor, Kur’ân-ı Kerîm’i okuyalım. Okuyalım ama en güzel

şekliyle, mânasını anlayarak okuyalım. Mânasını anlamak için Arapça çalışalım.

“Bizden geçti!..”

Hiç kimseden geçmez! İlim, beşikten mezara kadardır. Bizden geçti diye bir şey yok. Beşikten mezara kadar ilim devam eder. Bak, şu anda ilim okuyoruz, ilim dinliyorsunuz, ilim öğreniyoruz. Burası cami ama mânevî bir mektep. Peygamber Efendimiz'in hadislerini, tavsiyelerini öğrenmiş oluyoruz. Onun için ilim beşikten mezara kadardır; çalışacağız.

Arapça'yı öğrenelim! İnşallah biz de yayınlarımızla size yardımcı olmaya çalışalım. Kolay, basit, halkı yormadan öğretmenin şekli, şemali nasıldır diye oturup hazırlık yapalım. Ortaya bir metot koyalım...

Arapça'yı öğrenin! Kur'ân-ı Kerîm'i anlaya anlaya okuyun. Sizin de gözünüz yaşarsın, tüyleriniz diken diken olsun. Muâz ibn Cebel gibi olamayız ama karınca karınca onun izinde yürüyelim inşaallah...

h. 90 Bin Kişiyi Müslüman Etmek

Üçüncü hadîs-i şerîf:

يَا مُعَاذُ، لَأَنْ يَهْدِيَ اللهُ عَلَى يَدَيْكَ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ
الشِّرْكِ، خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ.

Ya Muâz! Le-en yehdiyallâhu alâ yedey-ke racülen min ehli'ş-şirki hayrun leke min en-yekûne leke humru'n-naam.

Yine Muâz İbn Cebel *radıyallahu anh'a* Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

“Şüphe yok ki, muhakkak ki Allah’ın şirk ehlinde, müşriklerden bir adamı senin ellerinle, senin huzurunda hidayete erdirmesi, senin vasıtanla doğru yola sokturması sana nice nice deve sürülerine malik olmandan, çok zenginlikler kazanmandan daha fazla sevap kazandırır.”

Peygamber Efendimiz, rengi biraz kırmızımsı olduğundan, “Kırmızı deve sürülerine sahip olmandan daha hayırlıdır.” diyor. Yani dünya malından hayırlıdır, demek istiyor.

Başka bir hadîs-i şerîfte geçer ki:

“Senin vasıtanla bir müşrikin, şirk ehli birisinin doğru yola gelmesi senin için dünyadan ve dünyanın içindeki maldan, mülkten, her şeyden daha hayırlıdır!”

O zaman tamam! Benim hayatımın programı karşıma serildi. Ne yapacağım, mesleğim de belli oldu.

Hangi mesleği seçeceğiz?

Ehl-i şirki imana getirme, dinimize hizmet etme, insanları irşat etme, doğru yola getirme mesleğini seçeceğiz; kazanacağız. En büyük kazanç oymuş.

Bizim dedelerimiz hayatlarını İslâm’ı öğretmekle, yaymakla geçirmişler. Şeyh Yûsuf-i Hemedânî Efendimiz, İranlı, Hemedân şehrinde... Doksan bin Mecûsî’yi ihtidâ ettirmiş. Mübarek hadiste bir taneymiş, tefsirde bir taneymiş, fıkıhta bir taneymiş. Tatlı dilli, güleç yüzlüymüş. Mecûsilerin, ateşperestlerin kapısına gider, tık tık çalar, ikaz eder, irşat eder, ikna edermiş; müslüman edermiş.

Doksan bin! Kolay bir rakam değil. Dile söylemesi kolay; doksan bin diyorsun çabucak bitiveriyor ama haydi bakalım, sen bir tane insanı doğru yola çek... Yabancıları değil kendi ailenden birisini ikna et... Baba bir tarafta, oğul bir tarafta, kardeş bir tarafta, öteki kardeş başka tarafta... Birisi mü'min birisi kâfir, birisi imanlı birisi imansız, birisi abit birisi ayyaş... Acayip bir dünyadayız. Haydi bakalım, sen onu doğru yola çek. Komşundan, akrabandan, köylünden...

Büyük şehirlerde bizler, hocalar yani öğretme durumunda olan kimseler, "Anadolu müslümandır." diye yatmışız. Anadolu ahali-miz temiz ahlâklıdır, müslümandır... Geçmiş ola!.. Senin dünyadan haberin yok. Anadolu'nun muhtelif kasabalarına, şehirlerine gidiyorum. Geçenlerde, birkaç ay evvel bir yere gitmiştim;

"Hocam! Buranın eski adı küçük Moskova'ydı." dediler.

"Yahu, Allah Allah! Anadolu'nun, bizim Anadolu'nun bağrından bir müslüman kasaba! Şu kadar cami var, bu kadar minare var..."

“Yoo, burası küçük Moskova’ydı.” dediler. Ne demek yani? “Kıpkızıldı.” dediler. Zihniyet itibariyle... Ruslar istila etmiş memleketi demek ki. Bizim asker hâlâ Trakya’da beklesin. Bulgar gelmiş, girmiş, buralara geçmiş. Bizim hükümet Karadeniz sahillerinde Amerika ile işbirliği yapıp istediği kadar radar tesisi kursun. İçeri gelmiş. Kasabalarımız, köylerimiz küçük Moskova olmuş. Bunun ötesi kalmış mı?

Kardeşlerim bana mektup yazıyor. Genç birisi diyor ki;

“Hocam! Şu dünyadan hiç zevk almıyorum, lezzet almıyorum, hayatımızı iyi geçirmedüğümüz kanaatimdeyim. Sen benim hocamsın, müsaade et ki Afganistan’da cihada gideyim...”

Git, güzel, iyi ama Rus bizim memleketimize de gelmiş. Şehirler, kasabalar kurmuş, yerleşmiş, yerleşilmiş yerlere girmiş... Senin, benim haberim yok; uyumuşuz... Anadolu iyidir, Türkiye’nin %99’u müslümandır...

Nerede müslüman?

Müslüman dediğın adamlara şöyle bir bak bakalım. Elmayı eline bir al, evir çevir... Karpuzu aldığın zaman, küt küt bir vuruyorsun, kabaksa koyuyorsun. Bir bak bakalım, müslüman dediğın adamlar nasıl? Yani bir kamyon dolusu karpuz gördün diye hemen heveslenme. Kabak mı, içi mi geçmiş, kokuşmuş mu, çürümüş mü? Bazen karpuzla bıçağı bir vurursun, pof yapar; hemen onu atarsın, içi ekşimış... İstersen ye, sirkeden daha beterdir. Çünkü içi geçmiş, bitmiş, kokuşmuş. Kimisi de bakarsın, vurursun, kesersin; çekirdekleri bile beyaz, olmamış, o da işe yaramaz.

Müslüman dediğın insanlar ne derecede müslüman, ne kadar kaliteli, ne işe yarar, ne kadar ibadet ehli, ne kadar dürüst, ne kadar namuslu, ne kadar haramı helâli ayırır?..

Hiç!

Ben yakınlarımdan uzaklarımdan bakıyorum. Haramın helalin lafı bile yok. Benim hiç rızam yok, benim malımı yiyor. Rızam yok; söylüyorum, malımı vermiyor. Ondan sonra da ortada “müslümanım” diye geziyor. Kargalar bile güler...

Yani bu hadîs-i şerîften çıkan ne, ne yapacağız?

İnsanları doğru yola çekmeye çalışacağız. Yakınımızdan, nazımızın geçtiği kimselerden başlayacağız. Kârlı meslek bu! Türkiye’yi yeniden fethedeceğiz. Çünkü Türkiye’nin bazı şehirleri düşmanın eline geçmiş, küçük Moskova olmuş. Orası küçük Moskova olmuş, burası da küçük Washington, öbür taraf da küçük Paris olmuştur; fark yoktur!

Bir iman şehri ile bir küfür şehri arasındaki fark kalmamıştır. Ahaliden iki insanı yan yana koy; bil bakalım, bilene on puan! Hangisi müslüman, hangisi gayrimüslim? Dış şeklinden anlayamazsın. İki de blue jean pantolon giyiyor, ikisinin de sakalı bıyığı tıraşlı, ikisinin de kolunda zincir, ikisinin de başında şapka, ikisinin de kullandığı eşya aynı, tipleri de aynı... Sen, “Bu Karadenizli.” dersin; “Yok, o Fransız!” derler. Sen, “Bu Fransız.” dersin; “Yok, o Bitlisli!” derler... Fark kalmadı!

Müslümanın bir siması, bir alameti vardı. Peygamber Efendimiz başka hadislerde diyor ki;

Hâlifü'l-yehûde ve'n-nasâra. “Şöyle şöyle yapmayın; yahudilere, hıristiyanlara muhalefet edin!”

Peygamber Efendimiz, öyle yapmayın, şöyle yapmayın, yahudilere aykırı olsun, onlar gibi olmamak için şöyle olsun diye sıralıyor...

Bizim her şeyimiz benziyor zaten benzetmek için çalışıyoruz. Aman ne olur benzeyelim, benzeşelim! Her şeyimizi ona göre ayarlamışız. Ben müslümanım! Benim bir şahsiyetim var, benim kendime göre bir hâlim var, dinim var, fikrim var... Elbette kendime göre bir yaşam tarzım olacak. Ben dokuzda kalkamam ki sabah namazı vaktinde kalkarım. Ben yatsıdan önce yatamam ki yatsı namazı kılmadan yatılmaz! Ben ötekisinin yaptığı şekilde içki içemem, kadına bakamam, haram yiyemem...

Her şeyimi düzeltmem lazım! Ben müslümanım, müslüman olduğum için benim markam, benim damgam her işimde, her hareketimde İslâm damgası olması lazım! Onun için Allahu Teâlâ hazretleri küçük Moskova, küçük Paris, küçük Roma, küçük Washington,

küçük New York, küçük Chicago olmuş olan İslâm beldelerini kurtarmayı nasip etsin.

Şarkılar onların şarkıları, türküler onların türküleri, mûsikî onların mûsikîsi, giyim onların giyimi, örf onların örfü, âdet onların âdeti...

Ne kalmış arada?

Bıçak sırtı kadar bir fark kalmış. O fark da şöyle bir dönüverdi mi tamam, öbür tarafı Hristiyanlık! Şöyle bir kısacık dönüverdiniz mi, Hristiyanlık! Arada bir fark yok, zaten her şeyi benzeşmiş; bir adını değiştirmek kalmış.

“Adın ne?”

“Ahmet”

“Vazgeç Ahmet’ten gel şunu John yapalım.”

“Tamam, olsun...”

Bitti işte! O kadarcık yani bir ismi koymaya kalmış.

Eh, öyle madem, memleketin durumu bu kadar acı, o zaman bize uyku haram olur. Zevk haram olur, gülmek haram olur... Yani

şer'î bakımdan demiyorum da edebî bakımdan söylüyorum. Çok çalışmamız gerekir. Âdetâ haram olmuşçasına uyumamamız gerekir. Âdetâ haram olmuşçasına işimizi başarıp da gülünecek bir sonuca ulaşıncaya kadar gülmememiz gerekir. Paramızı, pulumuzu ona göre tanzim etmemiz gerekir. İnsanları doğru yola çekmemiz gerekir.

Eğri yolda giden insanların hepsi cehennemnin ateşinin içine düşecek. Cayır cayır, vıcık vıcık yanacak; yağları çıkacak, aşağı tarafa damlayacak, kapkara olacak. Bağıracaklar, feryat edecekler... Senin yakınım, benim yakınım... O zaman düşürmeyelim şunları ateşe. Ateşe düşürmek istemiyorsan şimdiden elini tutarsın, "Aman kardeşim o tarafa gitme, o tarafta ateş var. Allah'ın gazabı, azabı var. Şu tarafa gel, bu taraf daha tatlı, daha temiz, daha vicdana uygun, daha akılselîme muvafık, daha faydalı... Dinimiz için, ülkemiz için, cemiyetimiz için uygun..." dersin. Bu işi düşünebilen, konuşabilen, karşılıklı müzakere edebilen insanlar olarak sizlere, bizlere çalışmak düşüyor.

Almanya'ya gittiğim zaman söylediler. Almanya'da birçok hıristiyan kiliseleri var. Onlarda da çeşitli mezheplerden çeşitli hıristiyanlar var, mezhep farkı gibi... Almanya'daki Evangelist Kilisesi'nin bu sene devletten aldığı yardım üç milyar Alman markı! Üç milyar Alman markı!.. Yedi yüzle çarpın, iki buçuk trilyon Türk lirası para... Bu adamlara, "Alın, bu parayla kilisenizi koruyun, dininizi yayın!" diye veriliyor.

Şimdi bu iki küsur trilyon parayı bizim işçi çocuklarının şaşkınlıklarına, anasına babasına asi olanlara, işçilerden içkiye kumara müptela olanlara, zayıf karakterlilere verse, dağıtsa kendi tarafına çekmez mi?

Çeker!

Bizim neyimiz var?

Bizim hiçbir şeyimiz yok diyemeyiz tabi, *elhamdülillah*, çok şeylerimiz var da böyle büyük malî imkânlarımız yok. Böyle şuurumuz yok, bir düzenimiz yok!.. Evet, eskiden vakıflarımız olmuş ama koruyamamışız. Yıkılmış, satılmış, alınmış, edilmiş... Bakamamışız,

viraneye dönmüş. Şimdi yeniden çalışmamız, gayret göstermemiz lazım!

Sonuncu hadîs-i şerîf:

يَا مُعَاذُ، كَمْ تَذْكُرُ كُلَّ يَوْمٍ؟ أَتَذْكُرُ عَشْرَةَ أَلْفِ مَرَّةٍ؟

أَلَا أَدُلُّكَ عَلَى كَلِمَاتٍ، هُنَّ أَهْوَنُ عَلَيْكَ وَأَكْبَرُ مِنْ

عَشْرَةِ أَلْفٍ وَعَشْرَةِ أَلْفٍ؟ أَنْ تَقُولَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

عَدَدَ كَلِمَاتِهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ خَلْقِهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

زِينَةَ عَرْشِهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِلْءَ سَمَاوَاتِهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا

اللَّهُ مِثْلَ ذَلِكَ مَعَهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ ذَلِكَ مَعَهُ. لَا

يُحْصِيهِ مَلَكٌ وَلَا غَيْرُهُ.

Yâ Muâz! Kem tezkürü külle yevmin? E tezkürü aşerete âlâfi merratin? E lâ edullüke alâ kelimâtin, hünne ehvenü aleyke ve ekberü min aşereti âlâfin ve aşereti âlâf? En tekûle; lâ ilâhe illallâhu adede kelimâtih, lâ ilâhe illallâhu adede halkih, lâ ilâhe illallâhu zinete arşih, lâ ilâhe illallâhu mil'e

semâvâtih, lâ ilâhe illallâhu misle zâlike meah, velhamdülillahi misle zâlike meah. Lâ yuhsîhi melekün ve lâ gayruhû.

Peygamber Efendimiz yine Muâz İbn Cebel'e, "Yâ Muâz!" diyor.

i. Bir Günde 10 Binden Fazla Zikretmenin Kolay Yolu

Kem tezkürü külle yevmin? "Her gün ne kadar zikredersin?"

Bu sözü, "Bağdat'ta okudum, Kahire'de okudum." diye zikri inkâr edenlerin gözüne batıralım. Bak, Peygamber Efendimiz soruyor, "Bir günde kaç defa zikredersin?" diyor. Bazıları tekrar tekrar zikretmeye karşı çıkıyor. Efendimiz istiyor işte. "Bir günde kaç defa zikredersiniz?" diye soruyor.

Kem tezkürü külle yevmin? "Yâ Muâz! Bir günde kaç defa tesbih çekersin, kaç defa zikredersin?" *Etezkürü aşerete âlâfi merratin?* "On bin defa zikreder misin bir günde?" Rakamlara bak! "On bin defa zikreder misin?" *Elâ edullüke alâ kelimâtin, hünne ehvenü aleyke ve ekberü min aşereti âlâfin ve aşere-*

ti âlâf? “Ben sana bazı sözleri kılavuzlayıp öğreteyim mi ki onlar daha kolaydır? On bin defa zikretmekten, sana daha kolayca yapılabilecek bir şeydir ama sevabı on bin zikretmekten daha da büyüktür.” Hem söylemesi kolaydır hem de sevabı daha fazladır, diye sevabını bildirmiş.

Neymiş onlar?

En tekûle. “Şu sözleri söylemendir.” *Lâ ilâhe illallâhu adede kelimâtih, lâ ilâhe illallâhu adede halkih, lâ ilâhe illallâhu zinete arşih, lâ ilâhe illallâhu mil’e semâvâtih, lâ ilâhe illallâhu misle zâlike meah, velhamdü-lillahi misle zâlike meah.* “Bunu böyle söylemen bu kadar sevap kazandırır.” *Lâ yuhsîhi melekün ve lâ gayruhû.* “Bunun sevabını bir melek veya daha başka bir mahlûk yazamaz, beceremez, bitiremez; o kadar çok sevabı olur ki bunu kaydedemez!”

[Mehmed Zahid] Hocamız’ın Allah makamını âlâ, derecesini yüksek eylesin; bizi böyle alıştırdı. Sabahları burada *Evrâd-ı Şerîfe*’mizi okuruz. Onun içinde bu dua var-

dır, her sabah okuruz. İşte bak, burada bir tanesi çıktı.

Nereden alındı?

Hocamız sevaplı şeyleri hadîs-i şerîflerden süzmüş, almış. “Sabahları bunları okuyun, akşamları bunları okuyun!” diye *Evrâd* kitabına kaydetmiş. Burada karşımıza çıktı işte. Çoğumuzun ezberindedir. Mânasını ben şimdi söyleyivereyim;

Lâ ilâhe illallah adede kelimâtih. “Allah’ın sözleri, kelimeleri adedince *lâ ilâhe illallah* olsun.”

Miktarı o kadar çok olsun.

Lâ ilâhe illallah adede halkıh. “Allah’ın yarattığı mahlûklar adedince *lâ ilâhe illallah.*” O kadar çok miktarda *lâ ilâhe illallah...*

Lâ ilâhe illallah zinete arşih. “Allah’ın arş-ı âlâsının ağırlığına *lâ ilâhe illallah* olsun.” Allah’ın yarattığı en büyük şey arş-ı âlâ. O azamette, o büyüklükte olan arş-ı âlânın ağırlığına *lâ ilâhe illallah* olsun.

Lâ ilâhe illallah mil'e semâvâtih.
“Semâların, göklerin dolusunca *lâ ilâhe illallah* olsun.”

Lâ ilâhe illallah misle zâlike meah. “Bu miktarlara bir o miktar daha *lâ ilâhe illallah* ilave olsun.”

Elhamdülillah misle zâlik. “*Elhamdülillah* sözü de bu miktar gibi çok olsun!”

Yani insan çok coşkun bir tarzda Allah'ın varlığını, birliğini, *lâ ilâhe illallah* sözünü söylemiş oluyor.

İnsan; “Yâ Rabbi! Senin sözlerin adedince *lâ ilâhe illallah* olsun. Senin yarattığın mahlûkatın adedince *lâ ilâhe illallah* olsun. Senin arşının ağırlığı miktarınca *lâ ilâhe illallah* olsun. Semâlarının, göklerinin dolusu kadar *lâ ilâhe illallah* olsun. Ve bunların yanında o kadar bir *lâ ilâhe illallah* daha olsun ve *elhamdülillah* da bu kadar miktarda olsun!” demiş oluyor. Ezberinizde yoksa bunu da ezberleyin, sevabı bu kadar fazladır. Peygamber Efendimiz sevdiği sahabesinden Muâz *radıyallahu anh'*a bunu tâlim eylemiş. Allahu

Teâlâ hazretleri demek ki rahmetine bahane arıyormuş. Rahmetine bahaneler çok, *elham-dülillah*. O bahanelerle biz de rahmetini elde edelim. Çünkü o bize rahmetini vermeyi istiyor da biz edepsizler bucak bucak kaçıyoruz. Bunu söylersen şu kadar sevap alıyorsun, o duayı edersen bu kadar sevap alıyorsun, şöyle dersin şu sevaba nail oluyorsun... Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“Cenneti isteyene Allah cenneti verir. Cehennemden sakınanı Allah cehennemden korur. Onun, cehenneme düşmesini engeller, nasip etmez!”

Demek ki kabahat bizim, kusur bizde!..

Allah bizim gönlümüzü rızası yoluna döndürsün. Sevdiği, razı olduğu kul olarak cennetle, cemaliyle müşerref eylesin...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

27 Cemâziye'l-Evvel 1408 / 17.01.1988

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

